

Un post festívol. Veig que, en general, tothom ha aplaudit amb els genolls i les orelles, fins i tot el PP, la decisió del Govern espanyol d'activar l'estat d'alarma per forçar els controladors a tornar als seus llocs de treball. L'alarma es mantindrà quinze dies més i el *presidente* no descarta [allargar-la](#), si més no, fins a les festes de Nadal. Ja posats, em dic, que facen oficial l'estat d'alarma permanent, que al capdavall és com vivim i morim des que la *dictablana* dels mercats ha mutat en dictadura pura i dura, i ha traçat, per al [porquet](#) subpirinenc, el camí a l'escorxador. Fa temps que Bono no bramava tan a gust com [ahir](#), amb un discurs que igualava els controladors aeris amb terroristes d'ETA. Els controladors són gent fàcilment insultable, com els terroristes, però el veritable «*chantaje al Estado*» no és un monopoli seu. El teatre de la mà dura amb els controladors ha estat com un partit de futbol que ha volgut canalitzar els arrossegats odis ibèrics. Ara només faltaria que Botín, després d'Alonso, patrocinara els uniformes dels militars que ens han *salvat* dels descontrolats. En qualsevol cas, després de l'espectacle, queda més clar encara que els salvapàtries de ZP i Rajoy no tenen kiwis a entrar, [pistola en mà](#), en els principals centres d'[especulació](#) i [fuga](#) de capitals del *Estado*, on només treballa Déu i la grenya de Salgado. És a dir, els mercats. Tot siga dit, esclar, amb perdó de la taula.